

ført en såkaldt rygepolitik. Jeg vil gerne give udtryk for, at jeg finder det utilstedeligt, at de ansvarlige politikere ikke har taget initiativ til at indføre rygeregler på vores sygehuse, i vore daginstitutioner, i dagplejehjem og på skoler. Det mener jeg at man burde. Vi kan tilslutte os, at det nu pålægges amter og kommuner at lave nogle regler, og jeg synes, det er glimrende, at man nu overlader det til det decentrale system selv at finde ud af, hvordan disse regler skal være. Men jeg vil gerne sige, at det at tage hensyn til andre ikke hænger sammen med, om man er ryger eller ikkeryger. Sådan er det lige ved at kunne lyde i dag.

Anni Svanholt (SF):

Når talen er om røg, kan det åbenbart bringe sindene vældigt i kog, og interessen er stor. Talelysten har i hvert fald været stor, hvad angår dette forslag.

I SF hilser vi det meget velkommen, at der nu kommer en lovgivning, så det bliver sikret, at ingen ufrivilligt udsættes for passiv rygning, og at det kommer til at omfatte hele det offentlige område. Det vil jo sige, at amter og kommuner også skal indrette røgfri miljøer. Den måde, loven er udformet på, vil medføre, at der i amter og kommuner kan komme nogle vældig gode diskussioner om, hvordan man skal indrette sig.

Hensynet til ikkerygeren er selvfølgelig klart og gennemgående, og det må også på alle mulige måder være en ret som ikkeryger at kunne arbejde i røgfri miljøer og opholde sig, også sammen med andre, i røgfri miljøer.

Det, der er meget vigtigt, er, at børn har krav på at kunne opholde sig i røgfri lokaler, både når det gælder daginstitutioner, dagplejehjem og skoler.

Der er utallige undersøgelser, der har påvist de sundhedsskadelige virkninger af passiv rygning. Det gælder f.eks. øget risiko for lungekræft, astma og kronisk bronkitis. Desuden er der i december 1994 offentliggjort en rapport om, at moderens rygning er en væsentlig risikofaktor for pludselig og uventet spædbarnsdød, og det er faktisk ret nye oplysninger.

Der er altså i høj grad en sundhedsmæssig og forebyggende gevinst ved at undgå passiv rygning. Det har meget stor betydning for den enkeltes velbefindende og sundhedstilstand.

Endelig må man sige, at samfundet kan spare mange penge, hvis disse sygdomme som følge af passiv rygning kunne forebygges. Der er her tale om, at man kan få utrolig meget sundhed

for meget små penge, og det er faktisk ikke ret tit, det kan lade sig gøre.

Der tales ellers varmt om, at der skal forebygges, og at der skal være sundhedsfremmende aktiviteter på alle måder. Her er det oplagt. Der er så megen viden om, at det virker, hvis det kan lade sig gøre at undgå passiv rygning. Det bør vi, som er optaget af sundhedspolitikken, alle sammen være optaget af.

Vi støtter forslaget, men vi vil selvfølgelig under udvalgsarbejdet gerne se lidt nærmere på detaljerne i udformningen af, hvordan det rent praktisk kan lade sig gøre, for det skal også være sådan, at de, der vælger at være rygere, også reelt skal have mulighed for at være det. Det er jo deres afgørelse.

Jan Køpke Christensen (FP):

Det, nogle har talt om, er, at der allerede findes en bekendtgørelse. Derfor mener et flertal i Fremskridtspartiets folketingsgruppe, at dette lovforslag er overflødigt.

Vi tror ikke på, at der ved at gennemføre dette lovforslag pludselig skulle være flere af dem, der ikke overholder disse hensyntagende bestemmelser, der pludselig skulle ændre sig på grundlag af det.

Jeg vil godt sige, at jeg personlig er meget enig i, at sådan noget som at f.eks. børn, der har astma, kan være udsat for røg i køkkenet, havde jeg nær sagt, i daginstitutionerne, er uacceptabelt. Vi ved, at børn i dag i stigende grad er udsat for luftvejslidelser, og derfor er det naturligvis helt rigtigt, at man ude i kommunerne og amterne retter sig efter den bekendtgørelse, der én gang er udsendt, at man lærer at tage hensyn til netop de mennesker – voksne og børn – der ikke har mulighed for at undgå den røg, der eventuelt måtte være.

Som jeg sagde tidligere, tror jeg ikke, det er det helt store problem. Jeg tror vitterlig, at ansatte på de fleste arbejdspladser både i den private sektor og i den offentlige sektor naturligvis tager hensyn til hinanden på det område, vi beskæftiger os med i dag.

Men jeg vil så godt sige, at når flertallet i folketingsgruppen klart tager afstand fra forslaget, er det, fordi vi naturligvis skal have mindre lovgivning og færre regler i dette samfund. Vi skal have forenklet den lovgivning, der er tilbage, og det gør vi ikke ved at indføre lovgivning på områder, hvor der ikke er mulighed for at kontrollere i alle ender og kanter.